

Nedvězí – „Přírodní rezervace Mýto“

Přijeli jsme do Nedvězí, obce, která si dodnes alespoň trochu zachovala venkovský ráz. Je to již nějaký ten pátek, co byly položeny její základy na samém počátku 14. století za vlády Přemyslovců. Za ta staletí by se dal očekávat nějaký ten hrad, tvrz, zámek nebo kaple. Nic takového až na nějaký ten starý statek a jeden věžový transformátor tady není. Co chybí na historických nemovitostech nahrazuje okolní příroda, třeba významné stromy ale hlavně přírodní rezervace Mýto uvnitř Přírodního parku Rokytky.

S tím také souvisí i zdejší název Nedvězí. Je odvozen od přírodního jména medvěd. Ještě v 15. století zněl název Medvězí. I znak obce tomu odpovídá, medvěd s cepem.

Nás do středu obce do stanice **Hájová** přivezl pražský autobus od metra C **Háje** a to jsme ujeli dobrých dvacet kilometrů. Aby té přírody hned ze začátku nebylo málo vystoupili jsme v parčíku jen pár kroků od **Rokytky**. Tahle říčka bude hrát v naší vycházce hlavní roli.

Na návsi Rokytky protéká nově vybudovanou nádrží, ta slouží jako protipožární zásobárna vody ale hlavně je součástí protipovodňových opatření, dál si již plyne přírodním korytem ku Praze kolem opravených starých zemědělských usedlostí. O jejich stáří vypovídají data ve štítech domů.

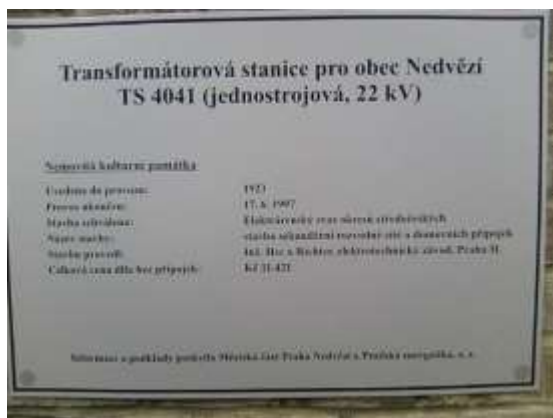

My se ale do Prahy vracet nechystáme naopak půjdeme proti proudu nejdelší pražské říčky směr Pacov, Říčany. Možná tady všechno souvisí s minulostí. Do jisté míry měla prý tato obec vlastně štěstí. Za třicetiletých válek byla městečka, obce i ty nejmenší vsi v tomto regionu vypáleny. Nedvězí, přesto že všechny grunty měly tehdy doškové střechy byly této pohromy ušetřeny. Z našeho pohledu je to vše vzdálená minulost. Dnes jsou místní vlastně Pražáci, staví si tu přepychové vily a zemědělství se asi moc nevěnují. Žije jich tady víc jak tři stovky.

Na cestě obcí podle Rokytky je za první zátočinou vlastně jediná nemovitá kulturní památka. Technická stavba, věžová transformátorová stanice uvedená do provozu v roce 1923. Její provoz byl ukončen v 1997, tím by mohl její příběh skončit. Místní si ale zakládají na tom, že ve dvacátých letech minulého století byli průkopníkem elektrifikace venkovských sídel včetně těch úplně nejmenších. To již stojí za památkovou ochranu.

Transformátor ponecháváme svému osudu a za poslední nedvězskými vilkami vstupujeme do rezervace. Začíná tady naučná stezka V Mýtě. Na jejích zastaveních si lze přečíst spoustu zajímavých informací ze zdejší přírody.

Hodnotu tohoto území si prý uvědomovali již naši předkové v dobách národního obrození. Gramatika byla tehdy trochu jiná, psalo se to Mejto. Chráněno bylo meandrující koryto Rokytky a okolní niva. Podívejme se tedy v našich fotkách jak to tady vtom údolí formovaném po dlouhá staletí vodou z Rokytky vypadá.

A jak že se všechna ta kvítka jmenují? Na jednom ze zastavení jsou popsána docela podrobně.

Flora pravoúhelníka Jitky

FLORA PRÁVOÚHELNÍKA

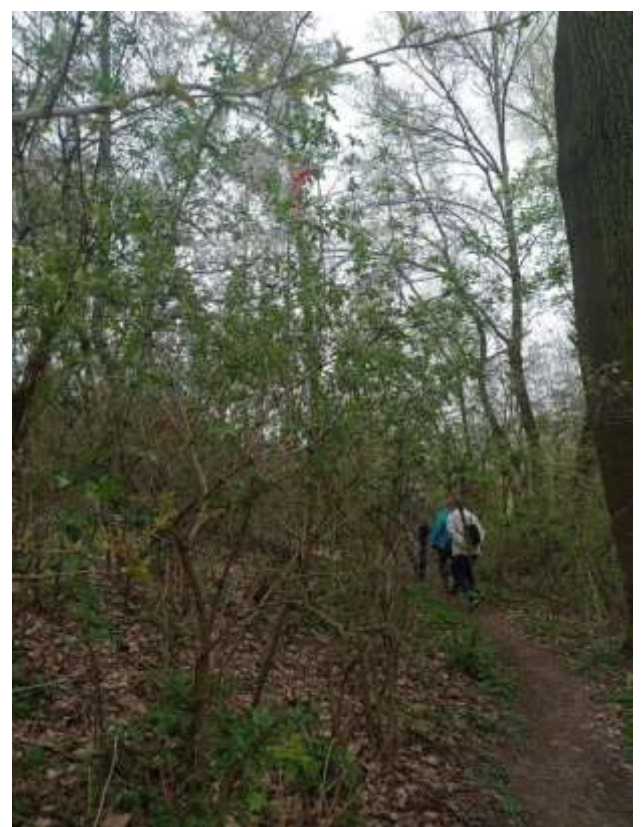
PRÁŽSKÁ CHARLITKA MĚSTSKÁ

Nacházíme se ve střední části městočiny. V úhlové šířce 350 m je náhodně pozorovat úzký meandry Ročkovy. Na levém břehu potoka je botanicky zajímavá přírodní památka s pestrým jarním květením. Složená úroveň tvoří javor klen, habr obecný, ulce lepkavá, lípa srdčitá a dub letní, z křepů je zde klen a habr žlutý. V bylinném patře lze pozorovat sasanku hajní, arnoč jarní, jetelovek chvilový, křivonožník žlutý, dymnivku drobnou, pitulník žlutý, heřmák koci nohou, třásně kyselý, kukuřičník zrnobokavý, lipenci hajní, kopyřník moravský, prýtec sladký, netýkavku makávkovou, kopriva divokou a sazeč jrbůvu. V dalších částech v horní části klanavého svahu je starší mezikultura smíšená s větší chudým bylinným patrem – díky nepřílišné teplotě porostu má silnější společenský. Pochví výškové pásy lze pozorovat poměrně úsporně javorův s ledabru lesní.

Dymnivka drobná **Sasanka prýskyřníková** **Kopyřník moravský**

Křivonožník žlutý **Prýtec sladký** **Letábrna lesní**

Realizace projektu realizována a koordinována M. K. K. Charitka Městská Praha 10. Projekt financován z prostředků M. K. K. Charitka Městská Praha 10. Projekt realizován v rámci projektu "Zlepšení podmínek pro život v městské části Praha 10".

Cesta se trochu dramatizuje, pěšina se prodírá houštím, přestáváme na sebe vidět. Když jsme se vynořili z houštin lesa, je nás polovina. Z lesa se ale ozývá volání, ještě štěstí že doba kdy se tu měli toulat medvědi je již dávno za námi. Přírodní památka Mýto končí, vystoupali jsme na hráze Pacovského rybníka a netrvalo dlouho a jsme všichni. Taková malá odbočka v lese dovede někdy pozlobit.

Třetina cesty je za námi, další cíl je říčanské koupaliště Jureček. Čeká nás prokličkovat pěkných pár vilových ulic. Směs nejrůznější architektury, okázalou modernou, střízlivou na nic si nehrající stavbou až po paskvily k nekoukání konče.

Tak jdeme na to, další kilometry jsou před námi

Z labyrintu vilových uliček jsme konečně na hrázi lesního koupaliště Jureček. Za našimi zády luxusní restaurace

Závěrečná část našeho dnešního putování. Lesní cestou podle Jurečka míříme k tenisovému areálu, abychom se zastavili na **padesáté rovnoběžce severní šířky**.

50. rovnoběžka severní šířky prochází také Českou republikou protíná jižní okraj Prahy pod soutokem Berounky s Vltavou. Dále protíná města Říčany a Kouřim v blízkosti Lechova kamene. Pokud si vzpomenete v Kouřimi jsme se před několika lety zastavili u zajímavého památníku 50. Rovnoběžky.

K 50. rovnoběžce je tady spousta zajímavých informací, třeba že prochází třinácti zeměmi a městy jako je kanadský Winnipeg, polský Krakov či ukrajinský Charkov, ranvejí letiště Frankfurtu nad Mohanem a také městem Říčany.

A ještě pár čísel: 50. rovnoběžka je vzdálená od rovníku 5556 km, od severního pólu 4444 km a její délka je 25 731 kilometrů.

Zajímavé zeměpisné místo bylo dnes našim posledním zastavením. Je dlouho po poledni, pěkné počasí, spíše letní než na začátek dubna, k autobusu v Radošovicích to máme ještě kilometr, cekem jsme ušli dobrých 8 km v členitém a docela zajímavém terénu.

V Nedvězí a Říčanech Radošovicích 5. dubna 2024.

Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi kronika Mirek, fotografovaly Hana Mašková a Lýdie Stoupová.

